Elíša: vzkříšení mládenečka

Původ materiálu
Tomáš Trusina
Pořadí v lekci
23

Téma

Vzkříšení jako přemožení smrti a znamení hodnověrnosti prorockého zaslíbení

Cíl

- Děti uslyší pozvání přicházet s každou nouzí, strachem a bolestí k svědkům spásy.
- Děti uslyší, že moc Božího milosrdenství přemáhá i smrt.
- Děti uslyší, že o Božích slibech můžeme oprávněně pochybovat, a přesto jsme vedeni k důvěře, že Hospodin nezklame.

Pro učitele

Biblický text: 2Kr 4,8–37

Výkladové poznámky

- **Elíša** (čti souhrnné heslo v předchozí úloze) se opět projevuje v příběhu jako ten, kdo byl obdařen „dvojnásobným dílem Ducha“ (2Kr 2,10–12). Jestliže Eliáš vrátil vdově ze Sarepty dítě od hranic smrti (1Kr 17), Elíša nejprve ohlásí jeho narození a poté mu „vdechne život“, když už bylo nějaký čas mrtvé (4,32). I v tomto případě jde o **znamení, že prorocké slovo naděje a zaslíbení není klamem**, ale pravdou, která přemáhá i moc ztráty a smrti.
- **Základním tématem příběhu** tedy není pouze „zázrak vzkříšení“, ale vzbudit důvěru, že spolehnout na poselství posla spásy nepřinese člověku mrazivé zklamání, ale ukáže se jako nosné, a to i tváří v tvář takové ztrátě, jakou je smrt. Obavy z tohoto zklamání vyjadřuje žena z Šúnemu jak v první reakci na Elíšovo zaslíbení (v. 16), tak především svými otázkami na Karmeli (v. 28). Obava, že bude zahanbena naděje věřících, a prosba, aby zklamána nebyla, je zásadní a legitimní otázkou, resp. prosbou např. v žalmech (Ž 25 nebo Ž 71). Příběh dává prostor jak otázkám a pochybnostem, tak odpovědi na ně.

- **Šúnem:** Nemusíme lokalizovat (podle ČEP s výkladem leželo vedle královských pozemků u Karmele), důležitější je v něm slyšet „Zátiší“. Elíša tu nalézá útočiště na svých cestách. Elíša **tam**, na **tom místě**, u lidí, kteří mu dali tuhle podobu, může bezpečně ulehnout. Bezpečí, pokojný spánek, bezpečné místo patří k atributům zaslíbené země.
- **Šúnemanka** je označena jako **veliká žena**, a to především svým postojem k Elíšovi. Nezapomeňme, že se pořád nacházíme v době, kdy se Izrael oddává Baalovi.
  Z obyvatelky tohoto Zátiší vyzařuje „tichost“ těch, kdo počítají s Hospodinovou věrností (v. 13). V čem spočívá její velikost, máme ovšem slyšet i z reakce na smrt dítěte: nepoddá se situaci, ale jde se svou hořkostí k Elíšovi na Karmel (vv. 21–25).
- **Zaslíbení dítěte (vv. 12–18)** nepřichází jako reakce na prosbu ženy, ale až když Elíšovi zprostředkuje její situaci prorocký učedník Géchazi. Scéna je ozvěnou zaslíbení Abrahamovi a Sáře (Gn 18): Elíša vyřizuje „po obvyklém čase budeš mít syna,“ a žena reaguje podobně hořce jako kdysi Sára: **Neposmívej se** či **neobelhávej svou služebnici** (nevystavuj riziku klamu, a tím posměchu). Elíša tu prostředkuje naději jako dar od Hospodina i jeho zastání. Na **znamení, že Elíšovo slovo je pravdivé**, spolehlivé, nosné, počala — otěhotněla — a porodila syna. Slovo muže Božího se stalo tělem. Úvodní větu v. 18 je lépe číst jako vyústění předchozího děje („I rostlo dítě.“).
- **Smrt chlapce** představuje zlom, především pro matku. Komu příběh připadal příliš krásný, aby to byla pravda, tomu teď dává pokračování za pravdu. Líčení neodkazuje na diagnózu, ale spíš navozuje dojem, že smrt přišla rychle a neodvratně. Silný kontrast představuje ona smrt synka v náručí matky. Jestliže narození synka dalo za pravdu slovům proroka, jeho vychladlé tělo dává za pravdu ženiným původním pochybnostem: Nebude z toho jen hrozné zklamání?
- **Reakce matky>** Nevystrojí hned pohřeb, i když to tak bylo nejběžnější, ale v té přetěžké chvíli se rozhodne obrátit k tomu, který to svým slovem všechno způsobil. Jej činí odpovědným. Tělo mrtvého synka položí na prorokovo lůžko — manželovi nic neřekne, odbyde jeho udivené dotazy, a co nejrychleji se vypraví za Elíšou.
- **Elíša ji vidí** přicházet, **ale nic netuší** (vv 25–28). Ač je muž Boží, nemá radar na všechno, co se kolem děje. Z jejího gesta rychle pochopí, jaké neštěstí ji potkalo. Jeho příkaz „Nechej ji“ vytváří prostor, aby mohla vylít hořkost své duše (srv. 1Sa 1,10.15). Hora Karmel, kde Eliáš vyléval vodu na znamení pokání (1Kr 18, srv. 1Sa 7) se stává opět místem, kde tečou potoky, ale tentokráte slz.
- **Hořkost duše** spočívá v prožívané bolesti, ale ještě víc v přesvědčení, že ve své původní „realistické beznaději“ měla pravdu: *Zdaliž jsem neřekla, abys mne nešálil?* Dobře, narodil se mi syn, ale copak jeho ztráta nepotvrzuje mé původní podezření, že z toho stejně nakonec nic nebude? Pořád jde o beznaděj, jen „s prodlouženou dodací lhůtou“.
  V reakci na tuto výčitku Elíša nehájí sebe, ani neospravedlňuje Hospodina — a už vůbec nenaznačuje, že by něčím byla vinna žena. Prostě ji se vším vyslechne. Tím dává ženě

najevo, že je se svými otázkami a bolestí na správném místě.

- **Elíša jedná — vysílá Gechaziho** na co nejrychlejší cestu („nezakecávej se…“) a svěřuje mu svou **hůl** — odznak pravomoci a zároveň „oporu“. Gechaziho pokus je neúspěšný, čímž se potvrzuje, že prostředkování skrze učedníka v tomto případě nestačí. Musí jednat sám nositel spásy. Tento vedlejší motiv doporučujeme ve vyprávění dětem vypustit.
- **Matka vyznává „Elíši se nespustím.“** Nejde o pověru, ale vyznání víry. Může-li přijít spása, pak jen skrze tebe (viz jedinečná role Elíši — heslo Elíša).
- **Elíša jedná v „izolaci“** beze svědků. Není to scéna pro diváky. Svou modlitbu doprovází gesty, jež zpřítomňují stvořitelskou moc Hospodinovu — v tomto případě jako moc záchrany.
- **„Vezmi syna svého“** — vrací ho té, která ho nečekala — dostala — ztratila — a vrací jí ho jako znamení, že očekávání vzbuzené prorokem není vposledu marnost. Žena svou **úklonou** vyjadřuje svou víru a respekt k Elíšovi jako svědku přítomné Boží spásy.
- **Novozákonní inspiraci tímto příběhem** nemusíme s dětmi probírat, ale je dobré o ní vědět: **mládenečka**, který na vlastní kůži zažil vzkříšení, zařazuje do svého vyprávění o rozmnožení chlebů evangelista Jan (J 6,9). Motiv **skryté moci vzkříšení** za zavřenými dveřmi potkáváme v příběhu o vzkříšení dcery Jairovy (Mk 5,22). Interpretaci vzkříšení dítěte jakožto **navrácení syna matce** nalezáme výslovně v příběhu o vzkříšení mládence z Naim (L 7,15n).

Úskalí

- **Rozvitost a žánr příběhu.** Příběh je podán jako legenda, čemuž nasvědčuje bezejmennost jednotlivých aktérů. Jako „pohádka pro dospělé“ chce vzbudit důvěru v překvapivou moc poselství Hospodinova svědka. Nemá tedy cenu snažit se vysvětlit, jak proběhlo to, co se nám jeví jako „zázrak“, **spíš je třeba se soustředit na to, jakou odezvu vyvolávají „zázračné motivy“ v životě adresátů**, jaká je tedy jejich funkce.
- **Role aktérů příběhu>** Elíšova role není role pro nás. Vzkříšení jako moc proti smrti přichází od Boha Izraele a Otce Ježíše Krista. On si volí svědky, skrze něž tato moc přichází do světa. My jsme v pozici těch, kdo tuto moc útěchy a naděje přijímají, kdo o ni prosí, kdo ji mají vyřídit, jimž přijde do života. Účelem vyprávění není naučit se, jak křísit mrtvé, ale otevřít se důvěře, že evangelium Staré i Nové smlouvy nás staví na nohy i tváří v tvář smrti.
- **Úmrtí dítěte** byla poměrně pravděpodobná událost až do doby, než se rozšířily v naší části světa moderní medicínské postupy (pravidelná bezplatná péče, očkování atd.) Ještě např. Přemysl Pitter zůstal naživu jako jediné z osmi dětí. Ve starověku (biblické látky nevyjímaje) navíc dítě nebylo pokládáno za hotového člověka. A za ránu nebyla pokládána samotná smrt dítěte, ale ztráta, kterou to představovalo pro rodiče. V tomto

smyslu i těžiště našeho příběhu leží v soustředění na to, jak celou situaci prožívá matka. Na tento hluboký rozdíl v mentalitě je třeba brát trvale ohled. Dětem ho navíc nejde vysvětlit, proto ho zkoušíme zapracovat přímo do vyprávění.

- Jak děti reagují na smrt, vysvětluje dobře článek na JinejSvět.cz.
- Vypravěč nás nechá naslouchat, **co v pokojíku u zesnulého Elíša provádí**. Není to pro čumily ani pro zájemce o nějaké šamanské triky, jak vyhrát nad smrtí. Je to vyprávění pro zasvěcené čtenáře příběhů Bible, kteří si vzpomenou, jak Hospodin vdechl dech života člověku. Elíša tuhle blízkost moci stvořitelské zpřítomňuje jako blízkost záchrany. A toto poselství spásy se stává skutečností v jeho těle, gestech.

Odkazy

Starý zákon: překlad s výkladem: nový překlad Písma svatého. 6, Knihy královské, Druhá Paralipomenon. Praha: Kalich, 1980.

Pro děti

Předškoláci (popř. i pro mladší školní věk)

Rozhovor a stručná verze příběhu

Předškolní děti si již smrt uvědomují, ale chápou ji jako přechodný a navratitelný stav (např. představa, že zemřelý člověk spí, odjel na výlet a pod). V souvislosti se smrtí mohou mít různé fantazijní představy. Nejčastěji prožívané pocity jsou strach, smutek, vztek, zmatek, nejistota i vina. V rozhovoru se s dětmi soustředíme na to, kdo je adresátem našich bolestí, nesplněných přání. Nechte jim dostatek prostoru, veďte ho maximálně empaticky a bez toho, že byste odpovědi „známkovali“ jako lepší, správnější či horší apod. Elíšu pak v příběhu představíme jako toho, kdo je poslán od Hospodina, aby se mu lidé v takové situaci mohli svěřit. To, co prožívají děti, se pokusme přiblížit na emocích, jež prožívá matka z Šúnemu. Pokud se rozhovor protáhne, nechte rozhodně dětem prostor. Tím, že jste vytvořili prostor důvěry pro téma ztráty a smrti, jste vlastně splnili funkci Elíši, který vyslechl matku a pomohl jí v jejím zoufalství.

Rozhovor

Za kým jdete, když ztratíte oblíbenou hračku?

Může vám pomoci, i když vám ji nedokáže najít či opravit?

Už vám umřel domácí mazlíček? Jak vám bylo? Měli jste za kým jít? Objal vás někdo a utěšil?

A už jste někdo zažili, že umřel někdo, koho jste měli rádi? Jak moc těžké to bylo? Měli jste někoho, s kým o tom mluvit?

Co pro jednu smutnou maminku udělal Elíša

Elíša byl zvláštní člověk. Bylo poznat, že má opravdu rád lidi. Zvlášť ty, co se něčím trápili. A když lidem vyprávěl o Pánu Bohu, měli pocit, že je jim Pán Bůh blízký. Jako přítel, který dokáže opravdu pomoci.

Na svých cestách po Izraeli se občas zastavil v jedné rodině. Byli to hodní manželé, a vždycky pozvali Elíšu k nim domů. Rádi ho poslouchali. A nejenže tam dostal najíst, ještě mu zřídili světničku, kde si mohl odpočinout.

Elíša viděl, že mají jedno velké trápení, i když o něm nemluvili: neměli děti. Jednou té paní řekl: Pán Bůh vám chce pomoci. Otěhotníš, a budeš mít miminko. Ale ta paní mu moc nevěřila. Měla strach, že to nebude pravda. A i když by to náhodou pravda byla, měla strach, že to stejně špatně dopadne, že to děťátko ztratí nebo se mu něco stane.

Ale za čas opravdu porodila. Narodil se jí chlapec. Měla z něj velkou radost — už nebudou s mužem sami. Jak ten Elíša dokáže pomoci!

Chlapec rostl. Už to byl kluk, který sám běhá kolem chalupy. Jednoho dne se vypravil za tatínkem na pole. Byl horký den. Tu ho náhle přepadly veliké bolesti. Naříkal, ach má hlava, bolí, bolí, čím dál víc! Tatínek ho honem poslal s pomocníkem domů. Ale nic to nepomohlo. Maminka ho konejšila, ale bolest byla stále větší, až chlapec zemřel.

Maminka z toho byla úplně vedle. Vůbec nevěděla, co dělat. Měla pocit, že snad praskne, tolik se jí chtělo plakat. A zároveň si vzpomněla na Elíšu: Copak jsem to neříkala, že to nemůže dobře dopadnout? Proč nám chlapce sliboval? Proč nám ho vyprosil!

Ale pak si řekla: s touhle strašnou věcí, s tím smutkem, co se ho nemůžu zbavit, musím za Elíšou. Vypláču se u něj. A taky mu povím, že nám nakonec vůbec nepomohl. Rychle nechala osedlat osla a vydala se na cestu.

Eíša pobýval nedaleko na hoře Karmel. Viděl ji přicházet, ale myslel si, že jen tak vyrazila na návštěvu. Až když přišla, a dala se do pláče, a dlouho naříkala a plakala, poznal, že se stalo něco hrozného.

Maminka na něj volala a rozzlobeně křičela: Copak jsem ti neříkala, že to s tím synem stejně špatně dopadne?! Víš jak mne to bolí? Teď, když jsme ho ztratili, je to ještě daleko horší, než

když jsme ho neměli!

Elíša ji poslouchal. Vůbec se nebránil. Neříkal jí, že takhle se o Pánu Bohu a jeho pomoci nemá mluvit. Nechal ji, ať si vylije srdce, ať se vypláče, ať mu poví všechno, co ji trápí a zlobí. A ona mu to také všechno pověděla.

Potom jí Elíša řekl: Zkusím ti pomoci.

Všeho nechal a doprovodil ji domů. Mrtvý chlapec ležel na posteli v jeho pokojíku. Elíša se tam zavřel.

Prosil Hospodina: podívej, jak je zoufalá. Zdá se jí, že se v tobě úplně zklamala. A mně, mně už nikdy nebude věřit ani slovo. Vždyť ztratila synka, kterého jsem jí já slíbil. Prosím, prosím Pane Bože, vrať jí synka zpátky — ať mi zas může věřit.

Elíša chlapce dlouze objal. Pak chlapec otevřel oči. Elíša na nic nečekal a zavolal jeho maminku. Vzal chlapce do náruče a podal jí ho. Přitiskla ho k sobě, živého a zdravého. Pak se uklonila Elíšovi. Hluboce a dlouze. Nic neříkala. Ale Elíša moc dobře věděl: už mi věří. Jak bylo dobře, že jsem ji vyslechl. A díky Pánu Bohu za tuhle nečekanou pomoc. Zas mne bude ráda poslouchat. A zas mi bude ráda věřit.

Pomůcky: Flanelograf — postava plačící a pak klidné ženy, Elíša — postava v plášti.

Mladší školní děti

Buď užijte postup pro předškolní věk (zejména pokud potřebujete sloučit skupinky). Pouze vynechte téma „ztráta hraček“ a soustřeďte se v rozhovoru jen na ztrátu způsobenou smrtí.

Nebo pro děti využijte materiálu pro starší školní věk, pouze přeskočte ty body, na které by se menším dětem ještě těžko hledaly odpovědi.

Starší školní děti

Budeme příběhem procházet z hlediska ženy. Všimněte si sami momentů, kde se mění její postoj a kde vyjadřuje silné emoce: reakce na zaslíbení syna — porod — náhlá nemoc syna — úmrtí — rozhodnutí vydat se za Elíšou — příchod k Elíšovi — rozhodnutí držet se Elíši — překvapivé vrácení syna. Vyprávějte příběh sami nebo podle následujícího převyprávění a v příslušném momentu zastavte a požádejte skupinu, aby navrhla, co asi žena v ten který moment prožívala. Odpovědi pište na papír. Během vyprávění (nebo nakonec) se můžete k odpovědem vrátit. Všimněte si, kde se stala změna. S dětmi zkoumejte, kdy byla důvodem ženiných reakcí a změněných emocí situace, jež na ni dolehla, a kdy to bylo prorokovo slovo či čin (popř. obojí).

Elíša, ten zvláštní muž, co mu říkají „Boží člověk“, zavítal do kraje zvaného Šúnem. To jméno znamená Zátiší a nelhalo. Žili tu přátelští a pohostinní lidé. Třeba jako ta žena, co pozvala Elíšu na návštěvu. Dobře vycítila, že Elíša je Boží člověk a vřele ho přijala. Pohostila ho a ještě mu nechala přistavět světničku, přepychově vybavenou, aby měl kde odpočinout.

(Co asi prožívá? Co tím dává najevo?)

Elíša si toho považoval. Nechce tu pohostinnost přijmout jen tak. Přivítat takhle Hospodinova svědka nebylo v té době vůbec samozřejmé. Jako muž Boží je od toho, aby ti, kdo ho vstřícně přijmou, potkali také něco z dobrodiní Boha, jemuž slouží. „Čím ti můžu být nápomocen?“ vzkázal jí. Ale ta žena na nabídku pomoci odpověděla: „Žiju tu spokojeně. Mám dostatek, nepotřebuji víc.“

(Co asi prožívá? Co tím dává najevo?)

Až Elíšův učedník upozornil na jeden velký nedostatek: Nemají děti. Nemají komu předat dědictví tohoto krásného místa, jeho poklidného ducha, odkaz své víry a pohostinnosti. Nemají děti — a tudíž je ohrožuje prázdnota života — k čemu to všechno, pro co žijí?

A tu Elíša zvěstuje své bezdětné hostitelce: Otěhotníš a porodíš děťátko. Až uplyne devět měsíců, budeš chovat syna. Dostanete dědice tohoto krásného místa.

Ale ta přátelská hostitelka mu nevěřila: Nedělej si ze mě legraci. Nevzbuzuj ve mně klamné naděje. Uvěřím ti, začnu se těšit — a budu nakonec leda pro smích, jak jsem naletěla.

(Co asi prožívá? Co svou odpovědí dává najevo?)

Elíša jí tu odpověď nevyčítal. Každopádně, jak jí to ohlásil a slíbil, tak se i stalo. Počala a porodila. Stala se matkou. Dostala synka. Tu možná až příliš poklidnou atmosféru místa zvaného Zátiší narušuje teď dětský křik, výskání a pláč.

(Co asi prožívá?)

Chlapec rostl, začal chodit. Když povyrostl, vypravil se jednoho dne za otcem na pole. Ale tu ho náhle přepadly prudké bolesti,– a jen ho donesli domů matce, zemřel jí v náručí.

(Co asi prožívá? Co tím dává najevo?)

Když v té době někdo zemřel, uspořádali ještě stejný den pohřeb. Svolali plačky, aby smutně naříkaly, příbuzné či sousedy a rozloučili se s ním. Ale ta žena udělala něco úplně jiného. Tělo mrtvého synka odnesla do prorokova pokojíku a položila na jeho lůžko. Manželovi nic neřekla, a co nejrychleji se vypravila za Elíšou.

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

Když dorazila na Karmel, zamířila rovnou k Elíšovi. Jeho učedník ji odstrkoval, ale Elíša poznal, že ji teď hned musí vyslechnout. Žena se dala do pláče: Copak jsem tě žádala, abys mi dal syna? Copak jsem stála o to, abys ve mně vzbuzoval naděje? Copak mi od začátku nebylo jasné, že si se mnou jako muž Boží jen tak hraješ?

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

Elíša znamená spása. A blízkost spásy také znamená, že si člověk může vylít srdce, plné hořkosti, zoufalství a výčitek. I vůči Pánu Bohu. Elíša ji pozorně poslouchal. Nehájil sebe, neospravedlňoval Hospodina. Nechal ji, ať si vyleje srdce.

(Co asi přitom ta žena prožívá?)

Ale potom se ozval jako svědek Hospodinovy naděje a Hospodinova života. Poslal svého učedníka: Vezmi mou hůl, to znamení, že Hospodin je pomocí a oporou — a polož ji na tvář tomu chlapci. Utíkej a s nikým se nezastavuj.

Ale matka se teď už drží jen Elíši: Ne, potřebuji, abys se mnou za mým synem šel ty. Ty jediný můžeš teď pomoci.

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

A Elíša šel. Modlil se za chlapce i za jeho matku. Prosil, aby Hospodin ukázal, že jeho slovo a jeho Duch jsou silnější než smrt, silnější než lidská beznaděj.

Při té modlitbě se dotýkal chlapcova těla: vždyť jméno Elíša znamená spása — a on prosil, aby se Boží spása dotkla tohoto chlapce.

A pak chlapec sedmkrát kýchl — otevřel oči — a jako nové stvoření se posadil na posteli.

Elíša zavolal jeho matku. Když vkročila do místnosti, vložil jí ho do náruče, živého a zdravého: Tady ho máš zpátky!

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

Žena mu padla k nohám, jak kdyby stála v chrámu u oltáře. Pak se hluboce uklonila, vzala si syna a odešla.

(Co asi prožívá? Co svým jednáním dává najevo?)

Pomůcky: Papír, flipchart, fixy.

Přesah

Smrt — reakce rodiny — farář

Víte, jak to v církvi děláváme, když nám někdo blízký zemře? Za kým jdeme kvůli pohřbu? (za farářem a na pohřební službu) Kde se pohřeb koná? Kdo na pohřbu mluví o útěše? O tom, že si máme kde vylít bolavé srdce? O tom, že Boží láska je silnější než smrt?

Hořkost zkušeností nevíry

Vzpomenete si, jak se smála Sára? Učí nás dnešní příběh, že neschopnost důvěry je chyba? Nebo nás učí, že máme své pochybnosti kde sdílet? Má se mezi věřícími lidmi sdílet jen povzbuzení k víře, nebo také naše otázky a pochybnosti?

Novozákonní paralely

Myslíte, že měl Ježíš příběhy jako je ten dnešní rád? Byly důležité pro evangelisty? Vzpomenete si na nějaké příběhy o vzkříšení dětí? (mládenec z Naim, Jairova dcera, vzkříšení Tabity — Sk 10, vzkříšení mládence v Troadě — Sk 20). Pokud máte čas, najděte je, rozdělte jednotlivcům či po skupinkách, ať je porovnají s dnešním příběhem z 2Kr — co je tam podobné?

Umírání dětí

Víte, že žijeme v „privilegované“ části světa, kde umírá hodně málo dětí? Víte, v které době klesla tzv. dětská úmrtnost (viz info v *Úskalí*)? (Zkuste příležitostně zajít na hřbitov a zjistit, jsou-li tam tzv. „dětské hroby“ — z které doby pocházejí? V kterých zemích děti i dnes umírají na nemoci?)

Liturgie

Biblický text k zapamatování

Jakože živ je Hospodin, nespustím se tě. (2Kr 4,30) (Text je podobný jako naposledy, ale můžete s dětmi pátrat, kdo to komu říká, kdo se koho nespustí, co to znamená pro víru, v čem je to podobné, v čem jiné.)

Rituál

Každou postavu může provázet jedna píseň, kterou můžete zpívat nebo její část skandovat — u Elíši navrhujeme *To já, ó Pane můj, půjdu, když mě posíláš* (Svítá 331).

Pokud jste vyráběli v minulých hodinách plakát stop, můžete ve tvoření pokračovat — Elíšovy příběhy určitým způsobem „kopírují“ příběhy Elijášovy. K plakátu můžete připojit další papíry — buď horizontálně, jako pokračování příběhu, nebo vertikálně, do paralel k Elijášovi.

Okénko do bohoslužeb

Navrhujeme rozvinout jako téma „jméno Elíša“. Zapojit se mohou malí i velicí:

Už jste slyšeli o muži, který se takto jmenuje? Slyšeli o něm dospělí? Vzpomenou si na nějaký jeho čin?

A víte, co jeho jméno znamená? *Můj Bůh je spása.* Je to nejen jméno, ale i vyznání víry. Bůh, jemuž věříme, je nablízku se svou záchranou a nadějí. Elíša chodil za lidmi, kteří tu naději neměli, a vyřizoval ji. A dnes ho čeká opravdu těžká lidská bolest.

(Pokud se ukáže, že ani dospělí tuto biblickou postavu moc neznají, můžete před odchodem do NŠ uzavřít: „...a tak vám děti dnes doma poví, co se o té spáse díky Elíšovi dozvěděly.“)

Modlitba

Před modlitbou se zeptejte dětí, zda vědí o někom, komu je do pláče. I když my jsme spokojení, můžeme přinášet Pánu Bohu bolesti svých kamarádů, příbuzných, spolužáků apod. a prosit o naději i pro ně. Právě takové příběhy nás k tomu inspirují.

Děkujeme, že se u tebe můžeme vyplakat se svými starostmi a bolestmi, Hospodine. Děkujeme, že nás slyšíš, i když ti nevěříme. Děkujeme za Elíšu a za příběhy, které ukážou, jak ti záleží na lidském trápení. Prosíme za děti, které mají trápení. A za maminky nebo tatínky, kteří kvůli utrpení svých dětí pláčou a nemají kam jít. Amen.

Kam dále
Elíšovo slovo se stalo tělem – i proti smrti (převyprávění pro dospělé; benesov...
Texty na téma Dítě a smrt včetně věkového členění (JinejSvět.cz)
Odkaz na píseň
Ostří jarních stébel zemi proráží
Ježíše se nespustím (EZ248)
Studně nepřevážená všech božských milostí
Nezná tu nikdo soužení mé, to zná snad jenom Ježíš
Ty víš (SV348)
Kdo na kolenou klečí, vídá dál
Pane Bože, prosíme tě (BTS32)
Cílová skupina
Mladší školní

Předškolní

Starší školní

Katechetické cykly

Dál přece nejdeme sami II (Od Samuele k Šalomounovi + Od Elijáše k mesiášovi)

Biblický odkaz (kat)

2 Královská 4,8–37